

Κούλα Αδαλόγλου

Τότε είδα να περνάει η πομπή.....

Όταν ξαφνικά

είδα παράμερα το δάσκαλο,
λίγο σκυφτός κι αδυνατισμένος μου φάνηκε.

Πατούσε ελαφρά πάνω στα φύλλα
και κάτι έψαξε να πάρει απ' τη μεγάλη τσάντα.

Και μεμιάς σκόρπισαν τριγύρω φθόγγοι.

Άλλοι βαριοί πάτησαν στη γη

κι άλλοι αναρριχητικοί πετάξανε κλαδιά και ψήλωσαν.

Ξέκρινα τότε σκουριασμένο το κ λ ε ι δ ί στην τσάντα.

Έδωσα μια, πιάστηκα από τ' αναρριχώμενα φωνήματα
κι εκείνα μ' απίθωσαν καταγής.

Πάμε, του είπα. Καιρός να ξεκλειδώσεις το σχολείο.

Με κοίταξε στοχαστικά και, ναι
είναι καιρός, χαμογέλασε.

Γρήγορα, πριν πάρουνε χαμπάρι πως τους ξέφυγα, είπα.

Να βιαστούμε

Κι ήταν τότε που ήρθαν τα παιδιά.

Πολλά παιδιά, όλο ζωή και υγεία.

Έπαιζαν με τους φθόγγους κι εκείνοι, υπομονετικοί,
έγιναν έλκηθρα,

έγιναν μπάλες, μπαλόνια, αερόστατα.

Μαζεύτηκε το πλήθος και κοιτούσε,

κάπου κάπου ένας φθόγγος καθότανε πάνω στον ώμο,
στο χέρι ή στο κεφάλι τους,

τον κοίταζαν αυτοί προσεχτικά

και κ α τ α λ ά β α ι ν α ν.

Οι προεξάρχοντες ενοχλημένοι διέλυσαν την πομπή.

Ήταν η στιγμή

που η παλιά κλειδαριά

δέχτηκε μέσα της και πάλι το κλειδί

κι απάντησε στο γύρισμα του

με το χαρμόσυνο τρίξιμο

της δικαιωμένης προσμονής.

Μπήκαμε στη μεγάλη αυλή.

Ο ήλιος χάρεινε ένα καλό χορτάρι.
Χαλάσματα γύρω.
Πόση δουλειά,
να στήσουμε τις αίθουσες
να πλύνουμε το χρόνο
να εξευμενίσουμε την αυστηρή βιβλιοθήκη.
Κι όπως ήρθανε αμέσως τα παιδιά
Δεν είχαμε πού να τα βάλουμε.
Κάθισαν κάτω κι ήτανε χαρούμενα.

Κούλα Αδαλόγλου,
Μαθητεία στην αναμονή, 2010